

és minden bizonnyal rossz irányba tartó érzelmre, ami talán a hála határtalansága miatt támadt fel bennem, s mindegy is volt egyszerre, hogy a szenvedésből megváltó a szenvedés előidézője volt, banális történet, a kínzottnak egy idő után erős érzelmi kötődése támad a kínzójával, akár akarja, akár nem, s ezt a rendőr is megérezhette, mert megenyhült a tekintete, gyere, bátyuska, most visszaadlak a tieidnek, aztán áldás békesség, morogta kedélyesen, ismét megragadott, és elvonszolódtunk együtt a szanatórium főbejáratáig, ott kirángatta a különös kettősüinktől babonás rémületbe dermedt portást a fülkéjéből, vidd az idegent a szobájába, és hozzátok rendbe, adta ki az utasítást, ellentmondást nem tűrő hangon, mossátok meg, dugjátok ágyba, figyeljetek rá jobban, mert nagyobb baj is lehetett volna, no, ég áldjon, támasztott oda a falhoz, és elindult kifelé, egyszer azért még visszafordult, a kvaszra a vendégem voltál, legyintett a kezével, és jókedvűen becsapta maga mögött a nagy sötét, faragott kaput

WÜRTZ ÁDÁM: MESÉLŐ